VIDA SOCIAL FEMENINA

BUTLLETÍ DE L'INSTITUT DE LA DONA QUE TREBALLA

ORGANISME D'ACCIÓ SOCIAL FEMENINA DE LA CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

ANY XVI — BARCELONA, 31 DE GENER DE 1934 — NUM. 1

BIBLIOTECA NACIONAL

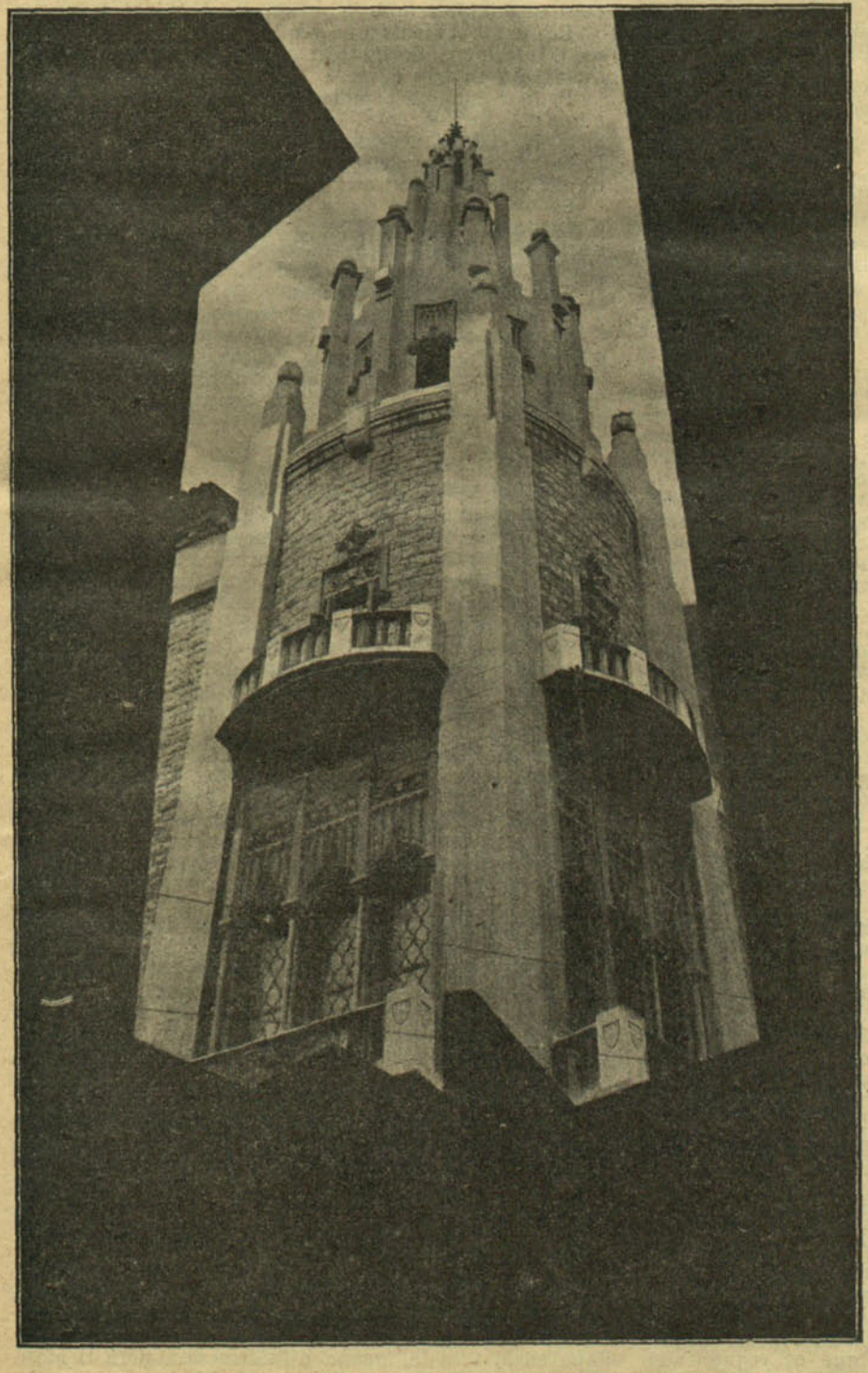

SEMPRE AMUNT

Artística fotografia, d'En Lluís Soler Nieva, de Sallent, que ha obtingut el premi primer en el Concurs de Fotografies organitzat per la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, *entre el seu personal.*

* * *

L'ascensional ruta econòmico-social, de més de trenta anys d'actuació ferma a Catalunya i a les Balears de la Caixa, *es sintetitza en aquesta reeixida obra que reprodueix admirablement i moderna la cúpula del* Casal de l'Estalvi.

Biblioteca Nacional de España

LES INFERMERES SOCIALS

Ens plau reproduir el reportatge que, darrerament, publicà la interessant revista femenina barcelonina Cultura Domèstica, *que creiem han de llegir amb goig les nostres Infermeres Socials i les altres afiliades al nostre Institut*

Res no hi ha tan atraient i tan gentil com el blanc vestit de la infermera; ens apar que aquella nota de color ha d'alleugerir els pesombres i inquietuds de les malalties a aquells éssers que sofreixen en el llit del dolor. ¡I aquell somriure... aquell rostre amoixador ple de tendreses maternals que irradia el semblant de la infermera!

Les hem vistes passar, joioses, d'una cambra a l'altra de la Clínica, prodigant paraules de consol i d'afecte. Unes vegades reptant amorosament, altres procurant elevar l'esperit decaigut d'un malalt... sempre, però, amb aquell tracte, alhora agradós i auster, digne i rublert d'exquisida feminitat.

Les hem vistes fortes davant la tragèdia, procurant portar la tranquillitat i la confiança al caigut; hem vist com sabien sentir les illusions més cares i ensems com les compartien amb tota la força del seu sentiment.

Fou durant una visita efectuada a una Clínica de l'Institut de la Dona que Treballa, que se'ns acudí el present reportatge que creiem ha d'interessar les nostres lectores de *Cultura Domèstica*, aimants de si mateixes, com també del proïsme.

LA PROFESSIÓ D'INFERMERA

¿Heu pensat mai, caríssimes amigues, en elegir una professió que fos pròpia i digna de la dona? ¿Heu volgut o voleu eixamplar els vostres coneixements de manera que s'agermanin aquests amb els vostres sentiments?

Aleshores la resposta hauria d'ésser aquesta: ésser infermera.

Cap cosa més útil i profitosa; cap de tan sublim i excellent sota qualsevol punt de vista. En l'aspecte d'assolir una independència econòmica, és un mitjà que honora la dona; en l'aspecte familiar, procurant per l'esdevenidor de la vostra llar, res millor que unir a un bon cor els coneixements científics.

Sobretot en la nostra època, en la qual el feminisme ha deixat d'ésser una cosa exòtica per a canviar-se en part integrant de la nostra civilització, reconeixent-se a la dona els mateixos drets i deures que als homes, i tenint unes obligacions comunes, cal meditar seriosament en el rol social que està encomanat a ella. Cert és que la dona avui exerceix la majoria de professions que fins fa poc eren exclusives dels homes; amb tot, això no obsta perquè existeixin professions que s'adiuen més al temperament i qualitats de cadascun.

Així, posem per cas, és molt més pròpia de la dona la professió d'infermera, per quant aquesta requereix una quantitat de sentiment i abnegació, que si bé ella posseeix ambdues qualitats en grau superlatiu, i fins i tot hi sent una predisposició, l'home, al contrari, n'és refractari gairebé en absolut.

La dona viu amb tota intensitat el món dels sentiments; ella és prou per a fer despertar energies somortes i apagades; comunica als que estan al seu entorn, la fe i l'entusiasme; fa néixer i reviure afectes i amors; la seva sola presència és suficient per a donar forces i optimismes, impulsa vers els grans ideals i és la gran mitjancera per a la pacificació dels esperits. Es pot dir de la dona, d'aquella que se sent dona i conserva l'encís de llur gràcil feminitat, que arreu on passa hi broten les flors de la felicitat.

Són totes aquestes consideracions les que ens fan recomanar a la dona que es lliuri a aquest apostolat social, que és la professió d'Infermera, quan és honradament exercida i estimada amb intensitat.

QUÈ ES NECESSITA PER A ÉSSER INFERMERA?

Hem anat a l'edifici de l'Institut de la Dona que Treballa a preguntar quines condicions són necessàries per a ingressar per Infermeres. Atentament ens han explicat que primerament és condició precisa el posseir una cultura general, que els permeti, amb garanties d'èxit, cursar els estudis que es requereixen per a esdevinir infermeres. Després, el pagament d'una matrícula que dóna dret a totes les assignatures del curs—la qual és de setanta-cinc pessetes, si bé les alumnes de posició modesta poden obtenir una bonificació—i uns exàmens teòrics i pràctics en finalitzar cada curs.

Aquesta Escola d'Infermeres forma part integrant del conjunt d'Institucions Socials i Benèfiques de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, la qual cosa vol dir que té les màximes garanties de serietat i capacitació.

Els professors, de reconeguda vàlua i solvència en el camp de la Medicina, donen, així mateix, a les Infermeres aquella competència necessària, que fa que siguin sollicitades com a veritables coadjutores del metge i que siguin requerides per aquelles famílies que volen voltar els seus malalats d'un ambient de confiança, amb la seguretat que seran tractats amb tota la cura desitjable i amb la màxima garantia i seguretat.

Els ensenyaments que requereix el cursar la carrera d'Infermera Social són els següents, els quals es divideixen en tres cursos:

Primer curs: Elements d'Anatomia i Fisiologia humana; Principis de Ciències físico-naturals aplicades a la Medicina; Nocions de Bacteriologia i Higiene; Etica professional de les Inferemes Socials; Curs pràctic d'Embenaments.

Segon curs: Patologia Mèdica elemental; Cirurgia elemental i pràctica; Terapèutica Mèdica i Nocions de Farmàcia; Puericultura i Maternologia; Etica professional de les Infermeres Socials.

Tercer curs: Especialitats.

Heus ací el programa sencer de matèries que són demanades per a esdevenir Infermeres Socials de la «Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis». Programa gens difícil, però que basta per a omplir satisfactòriament tot el que es pot demanar a una Infermera Social.

QUALITATS QUE HAN DE TENIR LES INFERMERES SOCIALS

En primer terme, la Infermera Social ha d'ésser espiritualment forta; sentint en el seu interior totes les penes, angoixes i amors dels malalts amb els quals tracta. I per a sentir-les plenament ha de posseir les qualitats indispensables, com són: capacitat i formació tècnica, sentimentalisme serè, ideal social, i, finalment, voluntat ferma, abnegada i constant.

Per a la Infermera Social no és suficient el sentir l'ideal, si no té, a més, la indispensable formació tècnica, fruit d'estudis i de pràctiques. Cal desconfiar dels serveis d'aquelles persones que tal vegada amb zel s'ofereixen per a cuidar els malalts sense tenir una formació que les facin aptes per a ésser una continuació i ajut del metge. Són moltes les coses de les quals convé tenir-ne coneixements científics, si es vol que els seus resultats siguin, no fruit de teories simplistes, sinó d'una sèrie de fets complexes que cal tenir-les en tot moment presents.

Igualment, la Infermera Social ha d'estar en possessió d'una delicadesa de sentiments, i ha de saber-los capir amb tota llur plenitud i força, ha de palesar que els sent dintre seu per aportar a la cura científica tot l'escalf d'un ésser que comprèn els dolors d'altri. I tot això sense exageracions, ans al contrari, serenament, per tal de reeixir a bastament en la tasca que li ha estat encomanada.

Ha de viure l'ideal, el gran ideal de fer el bé, i el bé per si mateix; de donar-se al proïsme, de lliurar-se a la seva professió, de la qual diríem que és un ministeri al qual totes les dones són cridades a exercir. Que n'és de bell sentir amb força abassegadora els ideals humans, sobretot quan aquests recolzen damunt la virtut fonamental del cristianisme, que és la caritat! Certament que l'estudiar per Infermera Social, tal vegada serà resultat de cercar una independència econòmica, com més amunt esmentàvem. Però no és menys cert que de no sentir la professió, de no sentir l'ideal de fer el bé, aquella infermera que en sortís tindria tota l'aparença, tota la façana d'Infermera... però li mancaria una condició essencial, que és l'ànima que ompla

Biblioteca Nacional de España

de joia i d'exultació, en tots i cada un dels actes que ha de realitzar.

Amb tot, si la Infermera Social no fos mestressa d'una voluntat ferma, decidida i constant, tampoc no li serviria el posseir les altres qualitats. Com vencer els cansancis, contrarietats i perjudicis que trobarà en la pràctica de la seva professió? La Infermera Social ha de lluitar contra les resistències i obstacles que pugui trobar en els seus malalts o en llurs famílies, i ha de fer-ho combatent amb aquelles armes que la seva intuïció de dona li col·loca a l'abast, sense ferir ningú, però ha delluitar sense defallences, en profit de la mateixa dignitat professional.

VALOR SOCIAL DE LA INFERMERA

Ja hem vist els requisits i qualitats que es necessiten per a poder esdevenir una bona Infermera Social de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. Vegem ara el valor social d'aquestes infermeres.

Considerades professionalment, tenen cura de tots aquells que accidentalment no poden servir i ésser útils a la societat per raó de la seva incapacitat física temporal. Essent així, tot el que es faci per retornar-los a la normalitat de la vida, representa un esforç per a augmentar les energies de les quals necessita la humanitat.

En l'aspecte sanitari, col·laboren eficaçment als avenços de la ciència i de la tècnica, aportant els coneixements adquirits amb l'observació i l'estudi de casos clínics, augmentant i capacitant-se més i més amb una formació acurada i completa.

Quant a l'ordre moral, són les Infermeres Socials exemple vivent d'amor al proïsme, lliçó sublim de caritat que ha de fer meditar els homes, i tornar, canviar el seu esperit egoista amb altre més obert, més generós. Són imatge gràfica, la més convincent, que no tot és materialisme eixorc, sinó que encara hi han ànimes que senten l'espiritualitat.

I quan formen part d'aquest conjunt harmònic d'Institucions Socials-Benèfiques de la nostra terra, creades i impulsades per la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, són una fermança per l'avenir de la Pàtria, considerada tant en l'aspecte econòmic com en el de la valor física de la raça.

I donem per acabat aquest petit reportatge. Que aquelles que sentin i vibrin per uns ideals de superació i d'amor, reflexionin i meditin si són cridades a l'apostolat social de la Infermera.

SALVADOR CASSASSES

BIBLIOTECA NACIONAL

INSTITUT DE LA DONA QUE TREBALLA

De l'Escola d'Infermeres Socials

El dia 12 de febrer vinent s'iniarà un CURSET DE TISIOLOGIA a càrrec del Dr. *Conrad Xalabarder* segons el següent programa:

Lliçó 1.ª—*Nocions generals sobre la infecció tuberculosa.*

Lliçó 2.ª—*Com pot guarir-se la tuberculosi.*

Lliçó 3.ª—*Cura higiènica. Reglamentació del repòs.*

Lliçó 4.ª—*La cura d'aire. Helioteràpia.*

Lliçó 5.ª—*L'alimentació del tuberculós. Bases científiques de la tècnica culinària.*

Lliçó 6.ª—*Idea general dels tractaments moderns de la tuberculosi.*

Lliçó 7.ª—*Higiene individual del tuberculós.*

Lliçó 8.ª—*Les regles essencials de la profilaxis.*

Lliçó 9.ª—*La infermera en la lluita contra la tuberculosi.*

De la mort del President Macià

En el nostre «Institut de la Dona que Treballa» s'ha rebut una afectuosa lletra de la distingida Sra. Eugènia Lamarca, vídua del que fou primer President de la Generalitat de Catalunya, l'Honorable Francesc Macià (a. C. s.), expressant el seu sentit reconeixement pels serveis que la infermera del nostre «Institut», senyora Anna Carrera va prestar en la darrera malaltia del seu espòs.

L'Escola i Servei d'Infermeres de Santa Madrona i l'«Institut de la Dona que Treballa» estimen vivament aquest valuós testimoni de gratitud que honora a la interessada i amb ella a tota la nostra Institució.

De l'Escola d'Infermeres d'Eivissa

El dia nou del corrent, en el Saló principal de la «Caixa de Pensions» (Sucursal d'Eivissa), es va celebrar la inauguració del nou curs d'Infermeres.

Presidiren l'acte, amb la senyora donya Antònia Bergadà de Borrell, Directora dels serveis locals de l'«Institut de la Dona que Treballa», els professors M. I. D. Isidor Macabich, D. Cèsar Puget (vocal del Consell d'Administració de la «Caixa de Pensions»), D. Antoni Serra i D. Joan Medina, assistint les infermeres titulades últimament i les alumnes matriculades.

Feren ús de la paraula el senyor Puget, en representació de la «Caixa», i el senyor Macabich, pel professorat, i va quedar inaugurat el curs.

Figuren en la matrícula d'aquest les següents senyores i senyoretes:

Senyores Dolors Llebaria Ventosa, Josefa Medina Tur, Margarida Sebastiàn Anglada; senyoretes Elena Belenguer Molina, Ventura Tarrés Riquer, Hermínia Torres Compte, Dolors Mena Enrich, Elòdia Escandell Ferragut, Marcela Sánchez Montfort, Victòria Caibet Ramon, Joana Grau Roselló, Pepeta Arabí Torres.

Estadística del mes de Desbre. 1933

BARCELONA: ESTADISTIQUES DEL SERVEI D'INFERMERES, DE LA BORSA DEL TREBALL I DELS DISPENSARIS I LABORATORIS

SERVEI D'INFERMERES

Nous malalts assistits	102
Ofertes sense servir per manca d'infermeres	1
Guàrdies en places fixes	1,953
Guàrdies domiciliàries	2.595
Total nombre de guàrdies	4,548

BORSA DEL TREBALL

	Ofertes	Demandes	Col·locacions
Cuineres	13	16	13
Cambreres	8	10	8
Feines interines	19	23	19
Vàries col·locacions	8	17	7
Totals	48	66	47

DISPENSARIS

SECCIÓ	Dies de visita	Malaltes ingressades	Visites practicades
Medicina	23	80	319
Cirurgia	12	54	490
Ginecologia	11	27	150
Dermatologia	7	23	102
Oftalmologia	7	46	115
Oto-rino-laringologia	12	50	122
Puericultura	19	53	397
Obstetrícia	23	79	327
Odontologia	23	90	135
Neurologia	8	3	18
Ortopèdia	9	15	21
		520	2,196
Total de malaltes visitades			2,196
Reconeixements per a ingrés			111
Reconeixements major quota			8
Injeccions donades			944
Massatges			135
Cures			99
Corrents faràdiques			14
Corrents galvàniques			15
Corrents alta freqüència			18
Raigs ultra-violeta			325
Raigs X			31
Diatèrmia			151
Vacunes			9
Operacions oto-rino			1

LABORATORIS

Anàlisi d'orina, 346; Sang, 4; Esputs, 2; Llet, 4; Wasserman, 6; Sèrum-aglutinació, 4; Coprològic, 4; Inoculació, 0; Biòpsia, 0; Exsudats, 2; Suc gàstric, 0; Recompte i fórmula, 15; Hemocultiu, 1; Bilis, 0; Líquid pleural, 0; Líquid cèfalo-raquidi, 1; Quimisme, 5.

Biblioteca Nacional de España

El dia 18 *de desembre darrer, al* Casal de l'Estalvi *va celebrar-se l'acte del repartiment dels premis del Concurs de Fotografies celebrat entre el personal de la* Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. — *Seguidament s'inaugurà l'Exposició de les fotografies del Concurs. Els autors premiats foren felicitats per la Presidència i pels companys llurs que assistiren a l'acte.* — VIDA SOCIAL FEMENINA *publicarà diverses de les fotografies premiades de veritable interès. Com a iniciació reproduïm avui les que assoliren els dos primers llocs.*

RIMES

NEVADA

Com fou crua la vesprada!
Una intensa fredorada,
temps d'hivern, celatge gris.
L'ampla porta fou barrada,
i en obrir de matinada,
—Oh el bon goig de la nevada!—
tot és blanc... Oh bell encís!

Com la flor de la farina,
s'escampava una polsina
sobre els arbres, sobre el prat;
la planura s'illumina
de blancor tan argentina...
Ja tot quant la vista afina
és d'un blanc immaculat.

L'alba neu tot ho governa,
com llençol que en pau eterna
la natura fes dormir.
Tota petja hi és externa,
fora d'una, sola i verna,
del portal a la cisterna,
que ja hi era en bon matí.

Volen juies d'hivernada;
dins la tanca arrecerada
un esbart se n'és posat.
Sona forta escopetada,
i elles alcen la volada...
Cel endins per la nevada.
són encara en llibertat.

Flor dels aires que s'esfulla,
cau la neu per onsevulla,
cau la neu com bé de Déu;
tota fulla n'és curulla,
el molí ja en duu capulla;
cau la neu per onsevulla,
cau la neu, pertot la neu!

Oh el bon goig de la nevada!
Quan del sol la foguerada,
que s'arbora enllà dels pins,
deixarà desencantada
la garriga amortallada,
i espoltrida la gelada
d'ullastrells i romanins,

a sa nova flama encesa,
la natura avui sotmesa
al domini de la neu,
bevent aigües de puresa,
vindrà en saba, i serà atesa
l'abundor que és ja promesa:
Any de neu és any de Déu.

MARIA ANTÒNIA SALVÀ

Biblioteca Nacional de España

MALLORCA

Magnífica fotografia, original d'Antoni Sansó, que va obtenir el primer premi, del segon tema, en el Concurs de fotografies recentment celebrat entre els empleats de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

NUESTRA ACTUACIÓN EN BALEARES

Nuestro fraternal colega Vida Femenina Balear *resume en el número de diciembre último, en el comentario que sigue, la consolidación y avance de nuestra Obra en la región hermana*

Al finalizar el año 1933 hemos de expresar nuestra más íntima satisfacción por el feliz desarrollo del «Instituto de la Mujer que Trabaja» en estas Islas Baleares.

Hace cuatro años que la «Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros» reorganizó sus servicios e instalaciones en estas islas hermanas, creando la Obra Balear, a base de la implantación de la acción plenísima de sus organismos filiales.

Y el «Instituto de la Mujer que Trabaja», uno de esos múltiples organismos benéfico-sociales que viven al amparo de la «Caja de Pensiones», fué el primero que se estableció como fruto amoroso de aquella reorganización que había de hacerse para acentuar de una manera práctica el deseo mil veces expresado por la «Caja» de considerarse tan balear como catalana.

Recordamos con agrado las explicaciones que tuvimos que dar entonces sobre las finalidades que se proponía la «Caja de Pensiones» con la creación en Baleares de su benéfico «Instituto», que en aquel tiempo ya contaba en Barcelona con más de veinte mil afiliadas. Y aquellas explicaciones, que eran fáciles, toda vez que tenían por base la protección y el apoyo moral y material a la mujer trabajadora, de tal manera arraigaron en el alma femenina popular, que ya se cuentan por millares las mujeres afiliadas a nuestro «Instituto», en estas Islas Baleares, convencidas de los inculculables beneficios que se derivan de sus actuaciones sociales y benéficas.

No han sido baldíos nuestros esfuerzos, ya que, unidos éstos al entusiasmo de las señoritas dirigentes de esa Obra de verdadera justicia social femenina, se ha conseguido llevar a multitud de familias obreras y de clases medias, el auxilio económico tan necesario en una casa humilde cuando cesa el jornal por entrar en ella las enfermedades.

Se ha conseguido también que las mujeres obreras tengan Clínicas propias, espaciosas, ventiladas y confortables, donde muchas de ellas han sufrido intervenciones quirúrgicas, y de cuya estancia han conservado gratos recuerdos, a pesar de las dolencias que allí les llevaran, gracias al amor con que eran tratadas por el personal de Médicos y Enfermeras.

Necesitaríamos varios números de «Vida Femenina Balear» si tuviéramos que insertar en ellos las cartas recibidas y las palabras de agradecimiento que en diferentes ocasiones nos han dirigido las afiliadas que han utilizado los servicios del «Instituto» en todas sus secciones. Recordamos algunas enfermas que no vacilaban en asegurarnos que nunca estuvieron tan bien cuidadas y atendidas, debido, sin duda, a que en los hogares humildes, siempre o casi siempre es una carga pesada el cuidado de un enfermo, por la supresión de dos jornales, que desnivelan sensiblemente el presupuesto familiar.

En las Clínicas del «Instituto de la Mujer que Trabaja» establecidas en Palma y Mahón, han sido asistidas hasta la fecha más de trescientas enfermas. En los Dispensarios médicos de Palma, Mahón, Ibiza, Sóller, Inca, Manacor, Lluchmayor y Felanix, se han prestado 7,234 visitas y 11,014 servicios, curas, inyecciones, helioterapia, etc. En los Laboratorios afectos al «Instituto» se han practicado 3,156 análisis. Se han pagado por subsidios de enfermedad y maternidad muy cerca de cien mil pesetas. Y nuestras Enfermeras Sociales han prestado ya más de nueve mil guardias.

Esta es, a grandes rasgos, la obra meritoria que hasta la fecha ha desarrollado en Baleares el «Instituto de la Mujer que Trabaja», creado por la «Caja de Pensiones para Vejez y de Ahorros,» con la única finalidad social de ayudar en lo posible a que la mujer obrera no se encuentre abandonada en sus enfermedades y, sobre todo, en aquellos días señalados de su maternidad.

Biblioteca Nacional de España

NARRACIONES EJEMPLARES

LAS DOS ROSAS

Hacía ya más de dos horas que el sol iluminaba el cielo y la tierra.

Toda la florida vega del Genil, como franja de mucho adorno y riqueza, brillaba con relumbres de bellos variadísimos colores. En un jardín de la vega estaba el viejo señor Francisco trabajando con la azadilla entre dos rosales. Dejó la herramienta, y cogiendo de uno y otro sendas rosas, cuál encarnada y cuál blanca, alzó la voz y dijo:

—Ven para acá, María, y acércate a mi vera.

—Ya voy, abuelo—respondió la mocita, que junto a la puerta de la casa estaba sentada debajo de una frondosa parra—; *aspérese osté* un instantico a que remate la labor, que en cuanto la dé las últimas puntadicas, me voy allá volando.

—Vamos, mujer, que eres una cachazona, porque estás a lo fresco, a la sombra, en tu sillica de costura y muy descansadita cosiendo, que eso no es trabajo, tan y mientras que yo, que no soy tronco radicado en la tierra y tengo las piernas temblonas y flojas, me canso de aguardar; y con esta recia calor, pues aunque tengo puesto un sombrerazo de paja más grande que un paraguas gallego, nada me vale contra el sol, que hoy quema más que nunca y me derrite los sesos, y los hace agua, que me chorrea por la cara. ¡Ven, mujer, ven!

—Ya voy, abuelo, ya voy. Lo ve *osté*. Ya me tiene a su vera. ¡Jesús, qué rosas más hermosas tiene en la mano! Una encarnada como la roja llama de la aurora; la otra blanca como la nieve del Picacho del Moro. ¡Bendita la afición y bendito el gusto que tiene *osté* para la jardinería! Saca *osté* unas flores que ni en el mismo Paraíso las habrá habido más preciosas. ¿Son para mí, abuelo?

—Una, sí, que eres morena, y en tu pelo negro será muy lindo y muy vistoso adorno.

—¿Esotra, abuela?

—Para mi otra nieta, para la pobretica hija de tu tía Amalia, para Teresa, que es rubia como el oro y hacen siempre buena junta el oro y la plata.

—¿Para Teresita?

—Sí, señor. ¿Eso te disgusta? Ahora me sales codiciosa, que todo lo quieres para ti, ¿o es que te aflige la tristeza del bien ajeno?

—No me venga *osté* con retóricas, abuelico—replicó María.

Y dando con su piececito una patadita en el suelo, añadió con tono de fingido imperio:

—¡Deme esa rosa blanca, abuelo!

—¡Hola, hola! ¿Un mandato? En eso os parecéis todas las mujeres, rubias y morenas. Porque, como dijo el otro, ese otro que debía ser muy sabio, porque a él le achacan muchos refranes y consejas: «La morena manda o mata, y la rubia...»

—Manda o muere—añadió una vocecita muy dulce, con entonación de marcada mansedumbre.

—¿Ahora te presentas tú aquí?—exclamó el abuelo, mirando muy sorprendido y alegre a la joven, que inesperadamente se le apareció y que se le había colocado junto a María.

—Tuve que salir de casa a ver a mi madre, y me dije: voy a pasarme por el jardín para saludar al abuelo.

—Pues llegas a tiempo, porque ésta quería para ella las dos rosas, y ya sabes tú que María tiene el genio vivo, y sin duda ayer debió reñir con Miguelito, su novio, porque la tal mañita está hoy más exigente y de peor humor.

—Sí, señor, reñí; porque el mocito no quiere hacer mi gusto, y, ¡vaya si lo hará! ¡Buena es la hija de mi madre para aguantar la terquedad de un novio y para sufrir la tiranía de un marido!—replicó María.

—Esta es de las que matan. Vaya, toma tu rosa encarnada,y para tí la rosa blanca, porque...

—No siga *osté*, abuelo—dijo con timidez Teresita, y las lágrimas saltaban a sus ojos—, que mucha es mi desgracia, pues mi marido en todo me contraría, y aunque cedo a todo, ¿qué voy a hacer? No le importa a él el verme disgustada y que poco a poco me vaya consumiendo a mí la tristeza.

—Con ella—respondió el abuelo, y entregándole la blanca rosa, añadió:—Dejemos de hablar en broma. A tí, Teresita, te falta el mucho genio que a ésta le sobra; claro es que no todas las morenas han de ser violentas, ni mansas todas las rubias, pues fieras y mansas las hay de todos los colores; *pero lo que sí es cierto es que la mujer cristiana, ni ha de ser déspota, ni esclava, ni iracunda dominadora y egoísta que cause terror, ni tampoco dulzona que empalague, ni llorona que lastime; ni ha de matar, ni ha de morir. Firme puede ser en su voluntad cuando fuere justa y sepa mostrarla prudentísimamente, mantenerla con dulzura y con amor verla cumplida. Ha de vencer convenciendo, porque el convencimiento es victoria y conquista a la vez para el vencedor, como para el vencido, y por esto le llaman convencido.* Toma, pues, para tí otra rosa encarnada, Teresita, y para tí, otra blanca; con las dos tendréis lindo adorno y un recuerdo: el de que debéis unir la fortaleza y la inocencia, siendo prudentes y conservando vuestra ingénita candidez.

José ZAHONERO

MÓN FEMENÍ

Malalta ilustre

La distingida poetessa i molt apreciada collaboradora de VIDA SOCIAL FEMENINA, la illustre dama Sra. Agnès Armengol de Badia, es troba malalta de gravetat, a Sabadell. Fem vots pel seu prompte i total restabliment.

Noces d'argent

El benemèrit «Sindicat Barceloní de l'Agulla» celebra enguany les noces d'argent de la seva fundació. Entre els nombrosos actes commemoratius organitzats, hi figurava l'acte literario-musical celebrat el dia 28 d'aquest mes.

El diumenge, dia 11 de febrer, a les 5 de la tarda, al local del Collegi Comtal (Amadeu Vives, 3) tindrà lloc un important acte jubilar, en el qual parlaran les senyoretes J. Coscameleran, P. Martínez, C. Jové i P. Saldes. El dia 25 del propi mes la senyora Bonnemaison, a les 6 de la tarda, al local social (Alt de Sant Pere, 25) donarà una conferència sobre «La Família».

Felicitem al «Sindicat de l'Agulla» pel quart de segle d'intensa labor que ha realitzat fins ara a Barcelona en profit de la dona obrera.

El feminisme a Xile

El Parlament de Xile acaba de votar el reconeixement, a favor de les dones, dels mateixos drets civils que tenen els homes.

Biblioteca Nacional de España

HOMENATGE AL VELL MARINER

La llar social de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis *s'honorà, el dia* 31 *de desembre, amb la celebració de l'Homenatge a la Vellesa del Mariner, organitzada pel Patronat Local de Barcelona amb la cooperació de la susdita* Caixa *i de l'*Institut Nacional de Previsió. *—Fou una festa exemplar en la qual s'ofrenaren vint llibretes de pensió vitalícia a vellets mariners.*

AFORISMES

Q

Qui s'ofega, no mira de quina aigua beu.
Qui no en fa, en conta.
Qui es menja la carn, que rosegui els ossos.
Quan surt el sol, surt per tothom.
Qui ha fet el mal, que el pagui.
Qui juga no dorm.
Quan no n'és dia, la vella filaria.
Qui tot ho vol tot ho perd.
Qui al cel escup, a la cara li cau.
Quan les filles són casades, surten els gendres.
Qui pega primer, pega dos cops.
Què sap el gat de fer culleres?
Qui no té pa, moltes se'n pensa.
Qui protesta, ja ha perdut.
Qui no adoba la gotera, ha d'adobar la casa entera.
Qui et vulgui bé, et farà plorar.
Qui oli remena, els dits se n'unta.
Qui no pot segar, espigola.
Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era.
Qui no té feina, el gat pentina.
Qui convida, paga.
Quan no hi plou, hi degota.
Qui llengua té, a Roma va.
Qui fa un cove, fa un cistell.
Qui no té vergonya, tot el món és seu.
Qui té un ruc, té una mala bèstia.
Qui s'ho ha segat, que s'ho espigoli.
Qui no té seny, no té fred.
Qui mal busca, mal troba.
Qui paga, mana.
Qui més té, més deix.
Qui no sap nedar, s'ofega.
Qui és amo, fa el que vol.
Qui juga amb foc, es crema els dits.
Quan l'amo va al davant, els mossos segueixen.
Quan hi ha gana, tot és bo.
Quants en va deixar el rei Herodes!
Quan es lleva, ja té tota la feina feta.
Qui no té memòria ha de tenir cames.
Quan no hi ha gana, no hi valen els bons menjars.
Quan els matxos són morts, surt el carreter.
Qui ho espera tot de la sort, quan li vindrà ja serà mort.
Quan no n'hi ha dalt, no en raja baix.
Qui pogués plorar amb els seus ulls!
Qui s'espera, es desespera.
Qui treballa el diumenge, molts dies no menja.
Qui té salut, no sap el que té.
Quan Déu ho fa, Ell sap perquè ho fa.
Qui no perdona, no és perdonat.
Qui amenaça, no pega.
Qui té fills al costat, no morirà enfitat.
Qui té la paella a la mà, fregeix quan vol.
Quan ell hi va, els altres ja en tornen.
Quan la Candelera plora, el fred és fora.
Quan la Candelera riu, el fred és viu.

Recull per MN. JOSEP PONT, de Valls

ELS TEUS QUINZE ANYS

A ma gentil amigueta
Roser Cortada Bodet.

Els teus quinze anys, només cobegen
l'or i la porpra del ponent
i els núvols rosa que festegen
pel blau lluent del firmament.
Els teus quinze anys, ara es rabegen
entre les roses del moment;
oh quants anhels veig que brillegen
sobre el teu front d'adolescent!
No sabràs mai l'angoixa estreta
que fibla el cor d'aqueix poeta
davant ton somni avui tan bell!
Demano a Déu que te'l conservi,
i que la pena mai enervi
ta joia càlida d'ocell.

Gener 1934. MONTSERRAT DEL NOYA

Biblioteca Nacional de España

INFANTS I VELLS

En el Grup Escolar barceloní La Farigola, *el dia de Cap d'Any va celebrar-se una exemplar diada dedicada pels infants de l'Escola i famílies llurs als vellets de la barriada.*

— *La* Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis *cooperà a la festa, assistint-hi els senyors J. M. Baiges i L. Amigó, i pronunciant un oportú parlament aquest darrer. — La Profesora, Sra. Baldó de Torres, mereix ésser felicitada per l'organització de l'acte.*

MARIPOSA

No tengas miedo a ser vieja
¡mujer!
ni tengas como tormento
tus encantos juveniles el perder.
Mas para cuando atractivos
vaya perdiendo tu ser,
haz acopio de bondades
(que no pueden fenecer),
adórnate de cultura
y enriquécete de Fe.
No vivas contrariada
por lo que no ha de volver;
sé hermosa con tu bondad
y atractiva en tu saber;
sé el rayo de sol de invierno
a que todos con amor vánse a acoger.
Que si es buena, culta y digna
¡es muy dulce la vejez!

Enero 1934. FINA MAR

D'ACÍ D'ALLÀ

Aquell qui ment en una cosa, no pot ésser cregut en cap.

(Proverbi llatí)

La veritable força consisteix molt menys a dominar els altres que a dominar-se un mateix.

(Màxima oriental)

Aquell qui sap dominar la seva còlera triomfa del seu pitjor enemic.

(Proverbi llatí)

L'ànima no té cap secret que la conducta no reveli.

(Màxima xinesa)

Aquell qui aprèn les regles del seny i la bondat sense conformar-hi la seva existència, és igual que un home que llaurés el seu camp i no hi sembrés res.

(Proverbi persa)

MISCEL·LÀNIA

¡Andando!

—Se ve que sus hijos adelantan mucho en el colegio.
—Sí, señor; ya tienen grandes conocimientos.
—¿Y por qué no les compra usted un enciclopédico?
—¿Enciclopédico? ¡Que vayan andando como yo!

La nova serventa

—Li funciona bé, Remei, la cuina elèctrica?
—Ja ho crec, senyoreta. Però, què he patit per omplir-la de carbó!...

Consejo mal interpretado

—¿Y dices que tu doctor te ha aconsejado los robos?
—Sí. Me recomendó que no me acostara ninguna noche sin tomar algo.

NOTES D'ACTUALITAT

Homenatge a Calmette

El dijous, dia 25, se celebrà a l'Institut Antituberculós de la *Caixa de Pensions*, una important sessió necrològica dedicada a Albert Calmette, l'illustre metge francès, traspassat l'any darrer, qui descobrí la vacuna B. C. G. per a la immunització dels infants contra la tuberculosi.

En el número vinent publicarem àmplia informació de l'acte, al qual assistiren nombroses infermeres socials.

Del Mont de Pietat

El Mont de Pietat de la Mare de Déu de l'Esperança, organisme de la *Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis*, ha rebut de D.ª Eugènia Llach, Vda. de Llach, en memòria de P. C. R. i F. C. Ll., la quantitat de *dues-centes cinquanta pessetes* (250 pessetes) destinades al desempenyorament de penyores de poc valor, i s'anuncia al públic que han quedat cancelats diversos préstecs.

—El dia 8 de febrer vinent, a les nou del matí, seran venuts en pública subhasta en el Mont de Pietat de la Mare de Déu de l'Esperança els empenyoraments de robes i objectes vençuts abans del dia primer de novembre de 1933. L'entrada a la sala de subhastes és per la Plaça de Junqueras, 2, entresol.

TIPOGRAFIA EMPORIVM, S. A. — Ferlandina, 9 i 11 — Telèfon 15216

Biblioteca Nacional de España